

АБОНАМЕНТИ

ЗА ГОДИНА	5	Л
ЗА ШЕСТЬ МЪСЕЦА	2 50	Л.
ЗА ТРИ	1 25	Л.
ЗА СТРАНСТВО	8	Л

„РОДИНА“ излиза единъ пътъ седмично — НЕБЛА
Ръкописи не се повръщатъ
Неплатени писма не се приематъ

РОДИНА

ОБЯВЛЕНИЯ

НА ПЪРВО СТ. НА КВ. С М 40 СТ.
НА ПЪРВО СТ. " " " 30 СТ.
НА ЧЕТВРТО СТ. " " " 20 СТ.

Всичка, пари за абонamenti, публикация и всичко що се отнася до в. „РОДИНА“ се испраша до редакторъ-издателя му ВЛАДИМИРЪ МАНЕВЪ — СВИЩОВЪ.
Телефонъ № 21

Купувамъ ниви, лозя и келемлета

въ землището на гр. Свищовъ
ВЛ. МАНЕВЪ---Свищовъ

Кубаво натурално вино тази година и миналогодишно, отъ собственитъ си лозя, има за продажъ
Вл. Маневъ — Свищовъ.

Продаватъ се: 1 Корба за грозде, 2—3 руски бъчви за вино, качка и др. — Споразумение редакцията.

Вила и лозе въ „Пишманитъ“ продава Коста Пашуновъ Свищовъ.

Чистъ виненъ оцетъ се нами-ра за продажъ въ домътъ на
Вл. Маневъ — Свищовъ.

Швейцарски млъчни крави съ телета и безъ телета отъ породитъ „Монтефони“, „Сементали“ и кръстосани и четири чифта волове 3—4 год. отъ същитъ породи продава Киро М. Абаджиевъ на чифлика си при „Кертика“ спирка Орфий, Свищовско. 2—3

Д-ръ Д. Шишковъ

Хирургъ Гинекологъ Акушеръ

Управителъ лъкаръ на Свищовската Държавна Болница

се завърна отъ бойното поле и приема болни.

Лъкарския му кабинетъ е снабденъ съ електрически апарати: рентгеновъ апаратъ, пантостатъ, електрически бани, апаратъ за арзонвализация и др. нови приспособления за операции, примивки и пръвръзки.

Приемни часове:

Сутринъ до 9, слѣдъ обѣдъ 12½ — 5

На военни, ученици, и учители се прави 30% отстъпка отъ обикновената цѣна за лѣчение чрезъ електричество. 1 — 5.

2,000,000 шевни машини

Е ПРОИЗВЕЛА ФАБРИКАТА „ГРИТЦНЕРЪ“

отъ 1872 до 1910 година,

А 1.000.000 ОТЪ 1902 ДО 1910 ГОДИНА!

Това голъмо увеличение на производството се дължи на силното распространение на гритцнеровитъ шевни машини поради тѣхнитъ голъми преимущества надъ всички други шевни машини

Не купувайте машина до като не прѣгледате Гритцнеровитъ, защото само тѣ сж най-усъвършенствуванитъ, най-солиднитъ и най-гарантиранитъ.

ПРОДАЖБА ВЪ БРОЙ И СЪ МЪСЕЧНИ ИСПЛАЩАНИЯ.

СКЛАДЪ ЗА СВИЩОВЪ И ОКОЛИЯТА ПРИ
ВЛ. МАНЕВЪ — СВИЩОВЪ

Постояненъ механикъ на разположение на клиентитъ

за безплатни поправки

Прѣдъ тежкитъ задачи.

Сжатиия отъ 2-на Янко Сакъзовъ, въ Сп. „Съвременна Мисль“.

Надъ България и българския народъ се извърши едно страшно злодѣяние.

Отъ височината на славата и величието, отъ гдѣто нейнитъ подвизи присмаха изгледа на една епопея, възхвалявана и прѣвъзнасяна отъ всички, България е днесъ хвърлена на земята, унижена, оскърбена, на приемѣхъ и подигравка на нейнитъ съсѣди.

Още на 16 и юни т. г. нейната слава и нейната честъ не бѣха съ нищо помрачени. Наистина, Силистра бѣ дадена на Ромъния; наистина, Скопие, Куманово и Гостиваръ се смѣтаха вече за изгубени, а Воденъ, Костуръ и Леринъ за съмнителни, но това бѣха не прѣдвиденитъ грѣшки въ една голъма историческа смѣтка. България, велика и свободна, имаше една си край на албанската граница при Охридъ и Струга, другия при Орфанския заливъ, третия при Еносъ—Мидия и цѣлото население по течението на рѣкитъ Струма, Места и Марица, оставаше да се радва на едно сносно политическо и икономическо бѣдаще, което демокрацията на България щѣше да му непрѣменно приготви.

И днесъ, при 150 хиляди убити, измрѣли, сакати и недъгави, цѣла четвъртъ отъ цвѣтущото работоспособно мъжко население на България е дадено въ жертва, при три милиарда загубено народно богатство, при милиардъ и половина похарчени, изхабени, изѣдени и разграбени държавни пари и материали, ние сме откъснали отъ земята сл единъ съ 300 хиляди население цвѣтущъ и плодоносенъ край, продали сме, заробили и загубили отъ половинъ вѣкъ тѣгуванана Македония, лишили сме се отъ Драма, Сѣресъ, Кавала и най-сетнѣ оставили сме да се изпльзватъ отъ ржцѣтъ ни Лозенградъ, Одринъ, Димотика, Люле-Бургазъ, Бунаръ-Хисаръ, все мѣста паметни и незабравими за цѣлъ български народъ. И надъ всичко туй отгорѣ—гнетущиятъ фактъ на едно покрусено и поругано въ свѣта национално име!

Какъ е било възможно всичко това да стане? Каква чародѣйна и свѣрхземна сила е успѣла въ нѣколко дни и седмици тѣй дълбоко и тѣй трагично да измѣни бѣдащето на цѣлъ единъ народъ? Гдѣ и кои сж причинитъ на това все-народно нещастие?

Ето въпроси, издигнати прѣдъ съзнанието на цѣлъ български народъ, на които мислитъ сж повикани да отговорятъ.

Ние казахме горѣ, че още на 16 юни нищо съществено не бѣше

изгубено. И мисълта на българина принудено се спира на тая злокобна дата въ послѣдната година.

Какво бѣше въ него день положението?

Правителството на България вече бѣше рѣшено да върви въ Петербургъ, гдѣто по настояването на руското правителство щѣха да се събератъ четирима министеръ-президенти на Балканскитъ държави, за да разрѣшатъ спорнитъ по между имъ въпроси за подѣлбата на завоюванитъ земи. И знаеше се върху каква основа щѣше да стане това разирѣдѣние. По-голѣмата частъ на сѣверна и западна Македония, съ Битоля, Охридъ, Щипъ, Кочане, Велесъ, може би и Прилѣпъ, щѣха да останатъ въ България; съ гърцитъ бѣ сигурно да имаме една твърдъ износна замѣна срѣщу Солунъ откъмъ Воденъ и Леринъ, и една гара отъ Солунъ щѣше да ни даде владѣнието на желѣзопътната линия Дедеагачъ, Кавала къмъ Битоля. А източната ни граница Мидия—Еносъ оставаше непокътната, както и сѣверната откъмъ Румъния, като тази послѣдната щѣше да се примири съ завземането само на една Силистра.

Да приеме този приблизително изходъ или да се пустне въ една авантюра на неизвѣстности и рискове това прѣдстоеше на българското правителство. И то при първия изходъ, да върви въ Петербургъ на споразумение и на консолидирание за въ бѣдаще спечеленото. Това трѣгване на г. Давева се тѣкмѣше да стане понеделникъ или вторникъ на 18—19 юни и единъ руски параходъ въ Варна очакваше да отведе българския прѣдставителъ въ Русия.

Какво стана тогава, та се попрѣчи на това заминаване?

На 16 срѣщу 17 юни българскитъ войски получиха заповѣдта да настѣпятъ, едни срѣщу гърцитъ къмъ Солунъ, други срѣщу сѣрбитъ къмъ Овче-поле. На 17 или 18 юни българското правителство протестира, че гърцитъ и сѣрбитъ нападнали нашитъ войски и даде заповѣдъ да се спратъ военнитъ дѣйствия. . . , но тѣзи не спрѣха, защото или че не бѣше вече възможно да се спратъ, или защото сѣрбитъ и гърцитъ не искаха това да направятъ.

Остаалото се знае. Ударъ подиръ ударъ, България биде принудена да изпита всичкитъ степенни на унижението, което една свободна и горда съ съзнанието на своята вътрѣшна сила и правота нация е нѣкога прѣкарвала. Гърци и сѣрби заплашваха да навлѣзатъ въ границитъ на сѣра България,

Ромжния бѣ нахлула съ своитѣ войски до старитѣ балкански проходи по ломското и орханийско шосета и ромжнски аероплани се вляха свободно надъ София, а турекитѣ пълчища, слѣдъ като завзеха токущо отнетитѣ отъ тѣхъ съ толкова кръвъ градове и мѣста, заплашиха и прогониха населението на южна България да бѣга къмъ Балкана тъкмо тъй, както това стана прѣди 35 години по врѣме на руско-турската война отъ 1877-78 година.

И въ това нейно унижение, ние видѣхме гордата до вчера българска нация да я принуждаватъ колѣнопрѣклонно да дири помощъ по четиретѣ краища на свѣта. Цѣла седмица чакаха нейнитѣ делегати въ Нишъ да дойдатъ сѣрби и гърци да прѣговарятъ и когато ъ казаха, че не въ Нишъ, а въ Букурещъ ще става конференцията, пакъ нейнитѣ делегати бѣха, които се явиха нѣколко дни по-рано отъ другитѣ. Букурещкото и сега цариградското добръ скроено ограбване на България, на нейнитѣ собствени земи и на тия, които синоветѣ ъ съ кръвта си бѣха извоювали — е срамния и печалния край на една величественна епопея, който започвѣдъта на 16 сръбчу 17 юни докара на България и на българския народъ.

**

Кой е издалъ тази прѣстѣпна заповѣдъ?

Правителството въ лицето на д-ръ Данева говори, че то не знае за нея. Главното управление на дѣйствующата армия казва, че такава отговорност то не е можало да поеме върху си и посочва на по-горѣ отъ него стоящитѣ. Стара, изтъркана игра на прѣстѣпницитѣ! Ако бѣше въпросътъ да се събератъ лавритѣ за едно добро народно дѣло, всѣки отъ тѣхъ щѣше да се надпрѣваря да се прѣдстави за неговъ инициаторъ. Спомняме си какъ народняцитѣ побързаха да провъзгласятъ своя шефъ г. Гешева за създателъ на Балканския съюзъ! А сега всички се криятъ единъ задъ другъ, като си мислятъ, че едно такова страшно прѣстѣпление сръбчу бѣдѣщето на народа ще остане неразкрито.

Правителството не знае, главната квартира не отговаряла — ней било заповѣдано! О, ние не за пръвъ пѣтъ чуваме и не за пръвъ пѣтъ посочваме на българскитѣ граждани тази двойственостъ въ висшето управление на нашата държава. Но ние никога не сме можали да допустнемъ и въ най-мрачнитѣ наши прѣдчувствия, че това скоро намисание на неотговорни лица въ дѣлата на държавното управление може да бѣде тъй лекомислено, тъй лишено отъ всѣкакъвъ разумъ, че то е можало въ такива сѣдбоносни моменти тъй прѣстѣпно да си играе съ най-скъпѣтѣ и най-жизненитѣ интереси на една нация.

Отговорността за това е грамедна, тя не може съ нищо да се изкупи. Но ние заговорихме тукъ не толкова за да издиримъ виновницитѣ на народното нещастие — тѣ се знаятъ добръ гдѣ сѣ и кои сѣ — или съ цѣлъ да ги привлечемъ къмъ отговорностъ прѣдъ народа — на това ще дойде и врѣмето и мѣстото — нашата цѣлъ тука е да посочимъ на задачитѣ, които създаденото положение налага на нацията и на нейнитѣ съзвѣщающа и мисляща синове.

**

Щомъ заговоримъ за задачитѣ, които се издигатъ прѣдъ нацията, ние се натъкваме най-първо на оня голѣмъ и заплетенъ възелъ отъ влияния и контра-влияния, който създаде катастрофата.

Животътъ на народитѣ обикновено си тече равно и достойнствата и недостатѣцитѣ на тѣхната държавна организация оставатъ незабѣлвани за неизостреното зрѣние. Но дойдатъ врѣмена на кризи, вътрѣшни или външни, при които всички сили на нацията напѣргнато се проявяватъ чрѣзъ и въ държавната организация, и ако тази послѣдната е приспособена добръ къмъ живота на народа, той достига цѣлитѣ, които разумно си е поставилъ, ако не, той не успѣва и неговата вътрѣшна организация прѣтърпява крушение.

Примѣри за това има множество въ историята на народитѣ. Поражението на Пруссия; и на феодална Германия при Йена въ 1806 отъ войскитѣ на Наполеона се дължеше на голѣмитѣ недостатѣци на вътрѣшната ѣ организация и за това туй поражение се послѣдва отъ редъ дълбоки реформи, които завзеха цѣли двѣ царствувания. Поражението на Русия въ 1854 при Севастополъ се послѣдва отъ реформитѣ на Александра II. Поражението на Франция прѣзъ 1870—1871 бѣ поражение на развратителния и изхабяващъ народнитѣ сили цезаризмъ на Наполеона III и се послѣдва отъ една република. Поражението на Русия въ 1905 год. при Мугденъ и Цушима бѣ такова на руското вътрѣшно състояние и се послѣдва отъ руската революция, която изложи на страната единъ конституционенъ режимъ. Поражението на Сърбия въ 1885 бѣ поражение на режима на кралъ Милана и се послѣдва отъ едно повдигане на нацията, което даде на страната сила и възможностъ да се закрѣпи въ нея едно правилно народно прѣдставителство. Поражението на Гърция въ 1897 бѣ поражение едноврѣменно на гърцкия безобразенъ партизански животъ и на владѣющата въ страната мегало-елинска организация, която се поддържаше съ всички ресурси на държавата.

Не по другояче стои въпросътъ и у насъ. Катастрофата, която прѣтърпя страната, е прѣди всичко крушение на едни голѣми и широки недостатѣци въ нашата вътрѣшна държавна уредба. Спрете вниманието си на непосредствената и най-близка причина на катастрофата. Министерскитѣ съвѣтъ, значи правителството на България, рѣшава да прати свой делегатъ въ Петербургъ, а нѣкаква друга сила, неизвѣстна и неотговорна прѣдъ народа, дава заповѣдъ за наизпъление на войскитѣ. Отъ една страна правителството, по законитѣ на страната поставено да бди, да обсъжда и да взема рѣшения за смѣтка на цѣлия народъ, отъ друга нѣкакви тайни сили, не смѣщащи да излизатъ на публичността, дѣйстващи съ заплашителни писма и чрѣзъ заднитѣ врата, попрѣчватъ на взетитѣ рѣшения, измѣняватъ ги и докарватъ обратното на това, що е трѣбвало да се достигне. Това ли е уредена държава и отговорно държавно управление? Защо е тогава нужно отговорно правителство, защо е конституцията?

Идете по нататѣкъ и прослѣдете дълбочината на държавния недѣжъ. Цѣлта на нападението е била да се нанесе единъ ударъ на сѣрбитѣ и гърцитѣ и да се прѣдизвикало съ това „интервенцията на Европа“. Неотговорнитѣ сили, които рѣшаватъ тъй лекомислено този ударъ, оставатъ си на височината на своето лекомислие. Скрити задъ сѣвката, тѣ не се виждатъ задължени, както би го направило едно правителство, натоварено отъ народа, да прѣдвѣнятъ зрѣло шансоветѣ за успѣха на единъ подобенъ ударъ. Ако тѣ бѣха отговорнитѣ лица, тѣ щѣха да изучатъ силитѣ на гърцитѣ и тѣхнитѣ намѣренія, или поне щѣха да обърнатъ внимание на докладитѣ на атинския ни посланикъ, г-нь Х. Мишевъ, както и щѣха да се вслушатъ въ прѣдупрѣжденията на сръбскитѣ официални лица и учрѣждения.*) Ако тѣ бѣха отговорни лица, значи, тѣ не само че щѣха да прѣдвѣнятъ възможенъ ли е отъ военна гледна точка този ударъ, но и да ли отъ дипломатическо гледище би се дѣйствително постигнала една интервенция на Европа, и ако не би се постигнала такава, да ли нашитѣ сили би били достатѣчни да се справятъ съ гърцитѣ и сѣрбитѣ, и ако тѣ биха били достатѣчни за това, какво щѣше да се прави съ Румжния, която бѣ заявила, че не ще стои безучастна зрителка, а сѣщо и съ Турция, която вече пѣпълше къмъ границата? Ето въпроси надъ които ще се замисли отговорния държавникъ. Но лекомислието и грандоманията изпълнили на чело на управлението, не чувствувайки своята отговорност, се считатъ само съ порожденията на своята фантазия и съ трѣбованията на своята суетностъ — и вървятъ и водятъ къмъ пропастьта!

За насъ става сега ясна всичката фаталностъ на единъ раздвой въ управлението на страната. Но за насъ не по малко е ясна и всичката *негодностъ* на едно правителство, което не може да противопостави авторитета, даленъ му отъ народа, на едни влияния идящи извънъ него, и на едни тайни, заплашителни и неотговорни внушения, или още повече дѣйствия. Ако правителството на г. Данева още вечерята на 16 или сутринята на 17 юни идѣше гдѣто трѣбва и стояше твърдо и заплашително своята оставка, тогава катастрофата би била спрѣна още въ самото си началъ. Що говоримъ! Ако коалиционното правителство на Даневъ-Тодоровъ, още когато бѣ рѣшило да върви въ Петербургъ, би имало достоинството да заяви гдѣто трѣбва, че не ще гърпи ни най-малкото нарушение на своето рѣшение, никакви влияния на македонствующи и на стрѣвни националисти, никакви опити за даване тайни заповѣди не би имало и, слѣдователно, България щѣше да бѣде спасена отъ днешното унижение и разграбване.

До какви ужасающа послѣдствия води подирѣ си тази двойственостъ въ управлението на страната ни, която се изразява отъ една страна въ господството на тъй нарѣчени личенъ и дворцовъ режимъ, съ всички негови грандомании и суети, и съ всички тайни и явни влияния на разни националисти-

*) Гледъ заявлението на Спалайковичъ и на „Самоуправа“ прѣди 16 юни.

чески мафии, и отъ друга въ малодушието и работливието на нашитѣ правителства, се видѣ най-ясно въ течението на диспната война, не само отъ мислящитѣ и наблюдаващитѣ, но и отъ довѣрчивитѣ и слабокритически настроенитѣ български граждани. Голѣмитѣ недѣжи на нашето вътрѣшно, военно, санитарно и дипломатическо управление блѣстятъ съ грозотата си прѣдъ всички еднакви. Днесъ нѣма незаинтересуванъ българинъ у насъ, който да не е съзрѣлъ тѣзи недѣжи, който да не е възмутенъ отъ тѣхъ и който да не е рѣшенъ да спомогне за тѣхното прѣмахване. Това състояние на уметѣтъ вече е достатѣчно да отвори прѣдъ мислящия свѣтъ перспективата на една дълбока и широка реформенна акция, която да оздрави нашия животъ, да го вмъкне въ други пѣлгища и да го насочи къмъ нови радващи душата хоризонти.

Всичко това е неотемлена, съставна частъ отъ ония задачи на вътрѣшното обновление, които прѣдстоятъ на нацията. Но да завършемъ съ поменатия горѣ главенъ възелъ на катастрофата, нека приемемъ случая, че въ едно кратко врѣме не сме можали да измѣнимъ или прѣмахнемъ сѣществуванието на тайнитѣ неотговорни сили, да се помиримъ за минутика и съ станалото втора природа работливието на нашитѣ държавници, но да оставяхме да дѣйствуватъ въ народния и държавния животъ оня всемогущъ корективъ на общественитѣ злини — свободата на словото и на мнѣнията. Ако ние имаме свободата на печата и не бѣше тя есендирана за истинскитѣ родолюбци отъ едно кѣсгледо правителство, ние щѣхме сигурно да избѣгнемъ не само безплоднитѣ жертви при Чатаджа, Булаиръ и Одринъ, но и голѣма частъ отъ осложнения и недоразумѣнията съ съюзницитѣ щѣше да бѣде прѣмахната. А най-главното, косто свободата на печата и на мнѣнията щѣше да ни донесе, то щѣше да бѣде невъзможността за тайнитѣ и неотговорни сили да си играятъ въ такъвъ критически моментъ, какъвто бѣше тоя прѣди заминаването въ Петербургъ, съ голѣмитѣ сѣдбини на нацията.

**

Тежкитѣ задачи, които прѣдстоятъ на мислящето и дѣйствуващето гражданство, сѣ нечертаватъ отъ самия ходъ на нѣщата.

Намъ ни прѣдстои едно вътрѣшно обновление, едно очистване отъ недѣжитѣ на миналото — а това е вече цѣла програма за изпълнение.

Намъ ни прѣдстои да се вгледаме въ новото междубалканско и международно положение, което лѣжливитѣ патриоти създадоха за нацията, и съобразно съ интереситѣ на масата да нагодимъ българската балканска и международна политика.

Намъ ни прѣдстои да възпитаеме въ новитѣ наши граници едни поколения, които като станатъ сами господари на сѣдбинитѣ си, да поведатъ страната изъ пѣтъ на щастие и благоденствието на народнитѣ маси, косто е единствената цѣлъ на човѣческото развитие.

Къмъ тия благородни цѣли и задачи привикваме ние младитѣ непокаренѣ сили на нацията, къмъ тѣхъ съ мѣрни крачки и съ още

по-усилена енергия и увърненост ще вървим ние, изпитател и радостит и екстрит на нашия народ в неговото недавно минало.

Изборна борба.

Избори за училищни настоятели.

Възпитателния закон не се споменува нито какъ става избирането на училищни настоятели. За изборит на училищнит настоятели се говори въ закона за Народното просвещение. Чл. 96 отъ тоя законъ постановява, че избирането на училищни настоятели става *съвместно* съ изборит за общински съветници и че изборит се *произвеждатъ по реда прѣвиденъ въ избира телния законъ* за общински съвети.

На 27 октомврий, слѣдователно, ще стане избирането и на училищнит настоятели. Изисква се доста внимание да не стане грѣшка. Трѣбва да забѣлимъ, че и самит изборни бюра не сѫ добрѣ подготвени да запазятъ реда. Желателно е министерството на Народното просвещение да изработи една инструкция за еднообразно прилагане закона.

Споредъ насъ най-необходимо е да се съблюдаватъ слѣднитъ правила:

1) Кандидатната листа на училищни настоятели се подава *прѣди да започне гласуването*. За тая цѣль се подава *заявление*, подписано отъ петъ грамотни избиратели, съ указание: а) групата или партията, *името и фамилията* на кандидатит и тѣхния *редъ*; в) *цѣлтъ* на бюлетината. Заявлението се подписва собственорѣчно отъ *кандидатитъ и заявителитъ*. Въместо подписъ върху самото заявление кандидатътъ може да даде *писмена декларация*, че е съгласенъ да бѣде кандидатъ за училищенъ на стоятелъ.

Считаме за по-практично и прѣпорѣчваме поставянето на кандидатната листа за училищни настоятели да става *въ сѣщото заявление, съ което се заявява кандидатната листа за общински съветници*. Въ такъвъ случай ще се посочи въ сѣщото заявление: *партията, името и фамилията* на кандидатит, *реда, цѣлта* на бюлетината. Кандидатитъ ще трѣбва да се подпишатъ на сѣщото заявление.

2). За училищни настоятели се приготвя *отдѣлна* бюлетина, която се туря въ *отдѣленъ* пликъ. За училищни настоятели се гласува въ *отдѣлна кутия*. Ставатъ постоянно грѣшки. Пликъве съдържащи бюлетина за общински съветници — се пущатъ, по погрѣшка, въ кутията за училищни настоятели и обратно. Споредъ тѣлкуванието на В. К. Сѣдъ, такъва бюлетина сѫ нищожни.

Ето защо ние прѣпорѣчваме слѣдното: 1. Избирателтъ да гласува изпърво за общински съветници: избирателтъ отива при бюрото, получава единъ пликъ, минава прѣзъ тайната етажка, слѣдъ това пуца пликъ въ кутията за общински съветници. 2. Слѣдъ това избирателтъ гласува за училищни настоятели: дава му се други пликъ, минава прѣзъ тайната етажка (може да има двѣ такива), а слѣдъ това пуца бюлетината си

въ кутията за училищни настоятели. И тоя начинъ е доста сложенъ, но съ него се избѣгва погрѣшното гласуване.

Избирателното бюро, обаче ще трѣбва да се разпрѣдѣли тѣй, щото да може да наблюдава за редовното гласуване.

Очакваме отъ министерството на Народното просвещение да уреди тоя въпросъ.

За членъ на училищно настоятелство може да бѣде избранъ всѣки български гражданинъ, който има право да бѣде членъ на общинския съветъ. Могатъ да се избиратъ и граждани на 25 г. възраст, ако иматъ най-малко сѣдмѣно образование.

Жени, не помлади отъ 25 години, ако иматъ най-малко сѣдмѣно образование, могатъ сѣщо да бѣдатъ избрани за училищни настоятели. (Чл. 97 отъ 3. за Народното просвещение). *Миръ Б. В.*

Положението на Балканитъ и злочестието на България

В. „Таймсъ“ характеризира положението на Балканитъ така:

„То е и нестабилно и пълно съ опасности, както за балканскитъ народи, тѣй и за ония велики сили, които не се погрижиха, когато бѣха длъжни, да докарагъ едно справедливо разрѣшение на балканскитъ въпроси, като прѣмахнатъ своето съперничество и враждебностъ. Вѣдствие на това днесъ мирътъ на Балканитъ, а покрай него, възможно е, и общитъ миръ, е оставенъ въ зависимостъ отъ младотурскиятъ комитетъ „Единство и Напрѣдъкъ“.

Покрай тая характеристика на положението „Таймсъ“ изброява и слѣднитъ обстоятелства, като причини, които сѫ довели до това положение:

1. — Плачевнитъ тактически грѣшки на българскитъ държавници и военни командири въ обоескитъ имъ съ сбритъ прѣзъ врѣме на одриската обсада;

2. — Отказването на Сърбия да съблуди договора съ България;

3. — Царъ Фердинандовото кисело отхвърляне на руския арбитражъ;

4. — Публицината защита, която унгарскитъ премиеръ, графъ Тиса, направи, отъ името на Австро-унгарското правителство, на свободата на балканскитъ държави, да се впуснатъ въ братоубийствена война;

5. — Неуравната вѣра на българитъ, че войскитъ имъ могатъ да прѣминатъ побѣдоносно прѣзъ сѣю зенитъ сръбски, гръцки и черногорски армии;

6. — Свободата, която даде руското правителство на ромнитъ да дѣйствуватъ, като вдигна своето veto за тѣхното невмѣшателство;

7. — Лакомитъ апетити и жѣсогомъ държавничество, показано отъ Сърбия и Гърция въ врѣме на Букурешката конференция;

8. — Реокупацията на Одринъ и Тракия отъ турцитъ и глобяването на България чрѣзъ Цариградския договоръ.

ХРОНИКА

Прѣстѣпления и наказания. Вѣст. „Прѣпорецъ“ по поводъ извршеното голѣмо прѣстѣпление въ България, пише:

Извѣстно е, че нѣколко екзалтирани френски славолубци прѣди-

звикаха голѣмата френско-германска война въ 1870—71 г., вѣдствие на която Франция изгуби отъстроена армията 800,000 човѣка; плащ огромна контрибуция — 5 милиарда франка, и толкова изразхои прѣзъ самата война; липи се отъ богати провинции Елзасъ и Лотарингия съ 1½ милионъ население; развѣча се отъ своята военна слава; създаде си нещастната идея за реваншъ; намали своето влияние въ международната политика — *Vae victis!*

Каква бѣше смѣлата на двама отъ авторитъ на нейния погромъ и позоръ? Фаталниятъ министъръ президентъ Оливие, който заяви въ парламента, че „съ леко сърце, приема отговорността за прѣдстоеща война съ германцитъ, подъ натиска на общественото прѣзрение и елисанъ отъ колосалното държавно прѣстѣпление, което бѣ извършилъ, самъ се отврати отъ себе си и се наказа, като нацуетна за винаги своята велика родина и занесе измѣнената си душа въ Италия. Нашиятъ ексъ президентъ г. Давевъ навѣрно чете най-новата история! А нѣкъ фамозниятъ маршалъ Базенъ, който прѣдаде прочутата крѣпостъ Мецъ съ 180 хиляди войници и съ това осигури поражението на Франция въ тази гиганска борба съ германизма, пакъ подъ грозния тероръ на общественото подозрѣние въ прѣдательство, самъ поиска отъ военния сѣдъ да бѣде осѣденъ. Осѣденъ бѣ и осѣденъ на смъртно наказание, и хвърленъ въ тюрмата, за бравенъ отъ всички честни хора даже и честолюбиватаму жена съ погнуса се отказва отъ него. Това не се отнася до ексъ генералисимуса г. Савовъ!

Слѣдъ три страшно крѣвополитни войни въ продължение на десетъ мѣсеца, печалбата на България е слѣдната: 60,000 хиляди загинали нейни скѣпи спнове, около единъ милиардъ разходъ за войната, изгубване житницата на България Добруджа съ 8,000 кв. км. и съ 300,000 хиляди жигели, погребване на 1 милионъ български мѣченици, економическо съсипване международно унижение, рухване на завѣтния националенъ идеалъ. Да, това е жестока ирония на сѣдбата. Това велико национално нещастие непрѣмнно има своитъ тъмни създатели, които трѣбва да се откриятъ. Българския народъ трѣбва да ги узнае и накаже.

Изъ правия пѣтъ. Почти всички досегашни партизани на управляющитъ партии — народняшка, цанковиска, радослависка, стамболовиска, демократическа и тончевиска — участвуващи въ войната сѫ рѣшени въ прѣдстоящитъ депутатски избори да работятъ съ земледѣлскитъ дружи, радикалитъ и социалиститъ и да употрѣбятъ всичкитъ си усилия за провалянето на най-голѣмото зло въ страната — *личния режимъ*, който е виновника за голѣмото нещастие, сполетело България.

Този е правия пѣтъ по който ако трѣгне гражданството, ще бѣде спасена страната и наказани прѣстѣпницитъ.

Нека народа и съ бюлетината даде това сражение и ако неуспѣй, тогава да мисли за промяната на днешното конституционно — монархическо управление съ републиканско.

Голѣмо заблуждение е, че щѣло да има ревизия на букурешкия и Цариградския договоръ. Сѣщо таква заблуждение е, че държавата щѣла скоро да плати реквизицията и другитъ разходи по войната, като сключи заеми.

„Родина“ забави своето редовно излизане, защото реформитъ, които предприемаме въ вѣстника, налагатъ продължително врѣме и по-вече сѣрдства, които очакваме да получимъ отъ досегашнитъ редовни читатели невнесли абонамента си.

За напредъ „Родина“ ще се разпространява въ Свищовъ само чрѣзъ рѣчна продажба и ще се праща само на предплатитъ абонамента си лица. А за да не се пречка съ общинското издание на приходитъ отъ приставскитъ обявления, тѣхнитъ цѣни намаляваме на 1½ ст. на дума, а ако други вѣстници ги печататъ на такава цѣна отъ сега заявяваме, че ний ще ги печатаме и съ 10 % по-евтино отъ тѣхъ.

Много оплаквания има отъ страна на гражданитъ за гдѣто кметството ги облагало съ „пазавантъ парасъ“. Този данѣкъ е незаконенъ и кметството нѣма право да облага съ гражданитъ които нѣматъ него магазини и др. завѣдения. Живота и имота на гражданитъ се пазятъ отъ органитъ на държавата, която за това събира маса данѣци, и излишна грижа и голѣмо безаконие е да се налагатъ нови общински данѣци за пазенето на къщи и др. сгради, въ които живѣятъ ступанитъ имъ.

Оплакване. Власи — овчари пасели стадата си изъ нивитъ на манастирския трапъ. Кметството да обърне вниманието на полскитъ пазачи.

Залѣгватъ тонковцитъ. Кметството слѣдъ като толкова пари потроши за изучаване разнитъ начини по водоснабдяването на града сега щѣло да доставя перни машини, помпи и гради резервоари по „Кале-баиръ“, отгдѣто щѣло да ни удави съ дунавска вода. Наситихме се на лѣжитъ!

Нека се довършатъ само резервоаритъ на „Канитецъ“ и „Кръчмарската чешма“ и прокаратъ водопроводи по цѣлата ниска частъ на града — край скелата, та ще погърпимъ до модерното водоснабдяване на града още 3—5 нови години.

„Балканска Трибуна“ конфискувана. Днешния брой „на в. Балканска Трибуна“ е конфискуванъ, защото е помѣстилъ едно важно писмо на царъ Фердинанда.

Това неще помогне.

Вл Маневъ приема абонаменти и публикации (годежни и вѣнчални съобщения, некролози, търговски реклами и др.) за всички ежедневни вѣстници.

Незаслужено прѣстѣждане. Около 4 хиляди души войници отъ Плевенската дивизия заедно съ дивизионния си и бригаденъ командиръ се предадоха на ромнскитъ войски, защото бѣха се уморили отъ нескончаемата война.

Сега прѣстѣждатъ само стотина войници отъ тѣхъ, като че тѣ могатъ да засегнатъ хилядитъ войници да се прѣдаватъ.

Офицеритъ които сѫ се прѣдали се държатъ свободни и нѣкои отъ тѣхъ се повишаватъ.

Отъ Вардим. Сел. Общ. Управление,

Свищовска Околия

ОБЯВЛЕНИЕ № 651

с. Вардимъ, 23 Октомври 1913 год.

Вардимското Селеко Общинско Управление обявява, че на 22, 23 и 24 Ноември т. година, ще се произведат публични търгове съ явна конкуренция съгласно чл. чл. 36—39 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия, за отдаване подъ наемъ съ срокъ за 2 години считано отъ 1 Януарий до 31 Декември 1915 год. слѣдующитѣ общински имоти:

1) На 22 Ноемв. т. г. ще се произведе търгъ за Интиз и Кръвнината.

2) На 23 с. м. ще се произведе търгъ за двѣ училищни ниви отъ 29 декара едната а другата отъ 17 декара и за общински ниви отъ 60 декара.

3) На 24 с. м. ще се произведе търгъ за двѣ зеленчукови градини едната отъ 70 декара и друга отъ 61 декаръ.

За право участие въ търга се иска 5 % депозитъ.

Поемнитѣ условия и другитѣ книжа по търга, могатъ да се видятъ всѣки при съответенъ денъ и часъ, въ общинското управление.

Конкурентитѣ, които ще взематъ участие въ търга, трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11—14 отъ горния законъ.

Разноснитѣ за публикация на настоящето сж за сметка на предприемача.

Общин. Кметъ: А. АЛЕКСЕВЪ
Секр.-Вирникъ: Ю. КЪНЧЕВЪ

Прѣписъ.

ОПРѢДѢЛЕНИЕ

№ 764

Свищовскиятъ Окръж. Съдъ въ разпоредително заседание, на 9-ий Августъ 1911 год. въ съставъ.

Прѣдседателъ: ИВ. Н. ПОПОВЪ

Членове: В. ТИНТЕРОВЪ

с. к. Н. НАКОВЪ

п. Секретаръ: Н. М. СТОЙНОВ

Прокуроръ: ИВ. ТЕВЕКЕЛОВЪ

слѣдъ като изслуша доложеното отъ

Прѣдседателя гражд. частно произ-

водство подъ № 248 1911 год. и

на основание чл. чл. 2 до 39 вклю-

чително отъ закона за усыновяването,

ОПРѢДѢЛИ:

Допуща усыновяването на пълнолѣтния Петръ Гр. Паскалевъ изъ гр. Свищовъ отъ страна на Вангели Г. Тончева (вдовица) изъ г. Свищовъ

Това опрѣдѣление да се публикува еднократно въ „Държавния Вѣстникъ“ и въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници.

Под.: Прѣдсед.: ИВ. Н. ПОПОВЪ,

Членове: В. ТИНТЕРОВЪ,

с. к. Н. Наковъ,

п. Секретаръ: Н. М. Стойновъ

ВЪИНО.

гр. Свищовъ, 10 октомври 1913 г.

Прѣдсед.: Я. КОНСТАНТИНОВЪ

Секретаръ Н. БАНГОВЪ

Всемирна Библиотека

Библиотеката дава най-бѣлѣжититѣ произвѣдения изъ класическата и модерна литература Мѣсечно — 2 Л. а, всѣки по 30 ст. Продаватъ се въ книжарницата на ВЛ. МАНЕВЪ — Свищовъ

№ 1. О. Уайлдъ — Саломе.

№ 2. Хамсунъ — Виктория.

№ 3. Шекспиръ — Укротяване на опричавата, драма.

№ 4. Франсъ — Кренкебилъ:

№ 5. Шницлеръ — Жената съ ханджара, драма.

№ 6—10. Гоголь, — Мъртвитѣ души, поема.

№ 11. Хауптманъ — Ханнеле, драма.

№ 12. Гюи де Мопасанъ — Разкази

№ 13. Х. Хайне — Идеи.

№ 14. Кн. Хамсунъ — Разкази

№ 15. Л. Толстой — Ягоди.

Молитва. За какво?

№ 16. У. Шекспиръ — Ромео и Жулета, драма.

№ 17—18. Приближени хоризонти, стихотворения.

№ 19—20. Весели разкази.

Хумористични бисери.

№ 21—23. Луисъ — Афродита, романъ.

№ 24. Гюи де Мопасанъ — Разкази.

№ 25. Вл. Короленко — Стариатъ заънаръ Гората ечи. Сѣньтъ на Макара, разкази.

№ 26—28. Пенчо Славейковъ. Мѣмски поети, стихове.

№ 29—30. Ан. Франсъ. Таисъ романъ.

№ 31. Софокълъ — Единъ царъ.

№ 32—33. М. Метерлиникъ — Инягиня Малена, драма.

№ 34—35. Софокълъ — Антигона, драма.

№ 36. О. Уайлдъ — Притчи и приказки.

№ 37—38. Пушкинъ — Борисъ Годуновъ, драма.

№ 39—40. Х. Ибсенъ — Народенъ врагъ, драма

№ 41—43. И. Гончаровъ — Обикновенна история, ч. I.

№ 44—47. И. Гончаровъ — Обикновенна история, ч. II.

№ 48. Д. Фенъ Лилиениронъ. —

Воени Разкази.

№ 49. Кн. Хамсунъ — Разкази.

№ 50. Святославъ Чехъ. —

Хумористични разкази.

№ 51. И. П. Яковсень — Розби трѣбало да има тамъ...

№ 52—53. И. С. Тургеновъ —

Стихотворения въ проза.

№ 54—56. Л. Толстой — Хаджи Муратъ, романъ.

№ 57—58. Л. Андреевъ — Сава, драма.

№ 59. Вс. Гаршинъ. — Червениятъ цвѣтъ. Художници

Afalea Princes.

№ 60. Вс. Гаршинъ. — Онова, което не е билъ Вѣстовой и

Офицеръ. Произшествие.

№ 61—62. Вс. Гаршинъ — Надежда Николаевна, повѣсть.

№ 63. Вс. Гаршинъ. — Твърдѣ късичекъ романъ, разказъ,

№ 64 Вс. Гаршинъ — Страхливецъ. Изъ споменитѣ на редника Ив

новъ.

№ 65 — 67. Т. М. Достоевски — Вѣчниятъ мъжъ, романъ

№ 68—70. И. С. Тургеновъ — Въ Навечерието

№ 71—74. М. Ю. Лермонтовъ, — Герой на нашето врѣме, романъ.

№ 75—77. И. В. Гете — Страданията на младия Вертеръ.

№ 78—80. У. Шекспиръ — Кралъ. Хенрихъ IV. драма.

№ 81—82. Е. Зола. — Приказки на Нинонъ.

№ 83—84. О. Уайлдъ. — Рибарѣтъ и душата му. Рединската тъмница.

№ 85. Артуръ Шницеръ. — Аплодиранъ, Цѣтя (разкази).

№ 86—88. Б. Бьорнсонъ. Свѣрхъ силитѣ ни, драма.

№ 89. Л. Андреевъ. — Мълчание. Живѣли сж... (разкази)

№ 90. Л. Андреевъ — Ангелчето Л жата, разкази.

№ 91. М. Метерлиникъ — Мария Магдалина. — драма.

№ 92. Артуръ Шницеръ — Жена

та на мѣдрѣца. Раздѣла. Разкази.

№ 93—94. А. Купринъ. — Гам-

брину. Какъ бѣхъ актьоръ.

Бѣли нощи.

№ 95—96. Х. Ибсенъ — Джокъ

Габриель Боркманъ.

№ 97—99. И. Бекфордъ — Ватеръ

— Фантастична приказка.

№ 100. Т. Щоркъ — 'о Имен-

ското езеро.

№ 101—106. Дж. Свифтъ — Пл-

туването на Гъ-ивера, частъ

Родна литература

Ив. Вазовъ. — Пълно събрание на съчиненията му т. I. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

Ив. Вазовъ. — Пълно събрание на съчиненията му, т. II. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

Ив. Вазовъ. — Пълно събрание на съчиненията му, т. III. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

Пенчо Славейковъ. — На острова на блаженитѣ. Цѣна 3, съ пощата 3 л. 15.

Пенчо Славейковъ. — Кървава пѣсень, ч. I Цѣна 3 лева, съ пощата 3 л. 15.

Пенчо Славейковъ. — Кървава пѣсень, ч. II. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

К. Христовъ. — Химни на зората. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

К. Христовъ. — Слънчогледи. Цѣна 3 лева, съ пощата 3 л. 15.

Елинъ Пелинъ. — Разкази т. II. Цѣна 3 лева, съ пощата 3 л. 15.

П. К. Яворовъ. — Пориръ сѣнкитѣ на облацитѣ. Цѣна 3 л., съ пощата 3 л. 15.

П. К. Яворовъ. — Въ политѣ на Витоша. Цѣна 3 лева.

СКЛАДЪ ОТЪ ГОРНИТѣ КНИГИ ЗА СВИЩОВЪ
И ОКОЛИЯТА ПРИ КНИЖАРНИЦАТА
НА ВЛ. МАНЕВЪ — СВИЩОВЪ

Всячки съмѣйства, които сж употребявали разтвора

„Алушива“

(ЛУГА ЗА ПРАНЕ И МИЕНЕ ДЪСКИ)

потвърдяватъ нейното чудесно дѣйствие и извънреднитѣ ѝ прѣимущ.

НАЙ-ЖИВЕННИЧНИЯ, НАЙ-ДЕЙСТВИТЕЛНИЯ, НАЙ-УДОБНИЯ И НАЙ-ЕКОНОМИЧНИЯ, ПОЗНАТЪ ДО СЕГА СПОСОБЪ ЗА ПРАНЕ И ПОВѢЛ-

ВАНЕ НА ДРѢХИТѢ Е РАЗТВОРА

„АЛУШИВА“

Отъ хигиенично отношение прането извършено въ къщи, прѣдставлява най-сигурната гаранция.

ПРАНЕТО СЪ „АЛУШИВА“ Е НАЙ-АНТИСЕПТИЧНО И ОТСТРАНЯВА ВСИЧКИ ЗАРАЗИТЕЛНИ БОЛѢСТИ

НАСТАВЛЕНИЯ

1. Перете дрѣхитѣ си като ги насапуните добръ, само 1 път, а особено тамъ дѣто има пятна.

Дрѣхитѣ, които иматъ пятна отъ кръвъ, сапунисайте ги малко и ги поставете прѣди да ги оперете, гва или три часа въ обикновена вода.

2. Сипете въ едно корито 30 кила хладка вода отъ около 20 градуса, а единъ литъръ „Алушива“ или една частъ „Алушива“ за 30 части вода, която да се разбърка съ ржка добръ.

3. Въ тая вода турайте дрѣхитѣ парче по парче, като почните отъ опия, които иматъ пятна, за да останатъ на дъното на коритото.

Не притискайте дрѣхитѣ, за да могатъ да бждатъ обливани въ тази течностъ и съвсемъ покрити отъ нея.

Оставете ги въ този разтворъ до 3 часа, а ако случайно ги оставите и повече врѣме, тѣ не се поврѣждатъ, а напротивъ, ставатъ още по-бѣли.

Слѣдъ това извадете дрѣхитѣ, оперете ги добръ въ топла или студена вода и тѣ сж готови вече за изсушаване.

Добриятъ резултатъ, дезинфекцията, както и дългото траяне на дрѣхитѣ се гарантира чрѣзъ употреблението на „Алушива“.

4. Още по-леко и економично пране става като се наикснатъ дрѣхитѣ отъ вечеръ и стоятъ прѣзъ нощта; но въ такъвъ случай разтвора е 1 литъръ „Алушива“ на 50 кила хладка вода и сутринта се изпиратъ, както е казано по-горѣ.

5. Отъ сжщата вода 1 литъръ разтворенъ въ 50 litri студена вода се употребява за миене на дъски (дюшета) прозорци и др., като се намократъ и слѣдъ десетъ минути се изтриватъ добръ.

По този начинъ, освѣтъ че се измиватъ най-чисто и бързо, но служи сжщеврѣменно и като дезинфекция, като убива всички микроби намиращи се на поветѣ.

Продава се по 60 ст. литра при
ВЛАДИМИРЪ МАНЕВЪ — СВИЩОВЪ

Свищовъ, печ. Славковъ